

er blot påkrævet for at få en formel afslutning på de opgaver, der ved konfiskationsloven blev pålagt administrationen. I modsætning til forholdene i flere andre lande, hvor konfiskationen af tysk og japansk ejendom er gennemført ved administrative dekreter, efterhånden som man kom på sporet af de pågældende værdier, blev tysk og japansk ejendom her i landet konfiskeret ved selve loven umiddelbart ved dennes ikrafttræden den 30. marts 1946, og da der ikke er hjemmel til administrativt at give en generel dispensation, er det nødvendigt, at det punktum, der skal sættes for kommissariet arbejde, sættes ved lov.

En forudsætning for kommissariatets nedlæggelse er det endvidere, at *dispensationsnævnets* arbejde bringes til afslutning. Ifølge forslaget er 30. april 1959 sat som sidste dag for indsendelse af andragender i henhold til den bestående konfiskationslov om dispensation eller om genoptagelse af tidligere afgjorte sager. Dispensationsnævnet skulle så efter forslaget ophæves den 30. juni 1959 og kommissariatet derefter den 30. september 1959.

Nu åbner forslagets § 3, stk. 3, ganske vist en snæver adgang for handelsministeren til med tiltrædelse af udenrigsministeren og finansministeren også efter nævnets ophævelse at give dispensationer. Denne bestemmelse er begrundet i, at det ikke kan udelukkes, at der efter 30. april 1959 fra en tysk statsborger eller fra et tysk selskab vil kunne fremkomme en ansøgning, som det undtagelsesvis vil være rimeligt eller ønskeligt at tage under behandling. Det kan således tænkes, at faktiske for den pågældende undskyldelige omstændigheder har været til hinder for indgivelse af dispensationsandragende eller for den fulde opklaring af en tidligere behandlet sag, ligesom det kan tænkes, at der i en sag kan gøre sig sådanne ganske særlige omstændigheder gældende — herunder navnlig hensynet til danske interesser — at det skønnes ønskeligt, at dispensation gives.

Det fremgår imidlertid af lovtekstens formulering og af bemærkningerne, at en dispensation i medfør af denne bestemmelse kun skal kunne gives ganske undtagelsesvis.

Ifølge lovforslaget vil efter nævnets ophævelse dispensationer fra konfiskationsloven således i princippet ophøre.

Ved konfiskationslovens ikrafttræden anslog man på grundlag af en opgørelse over de til direktoratet for vareforsyning anmeldte tyskejede værdier nettoprovenuet af den ved loven konfiskerede ejendom til at blive ca. 100 mill. kr. Den samlede nettosum, der er indgået ved konfiskation, androg pr. 1. november 1957 ca. 156 mill. kr. . . .

Som nævnt i forslagets bemærkninger kan der ikke opstilles beregninger over størrelsen af de formueværdier, der foreslås fritaget fra den stedfundne konfiskation, idet fritagelsen så godt som udelukkende omfatter formueværdier, som kommissarius ikke har kunnet efterspore. En del — formentlig en væsentlig del — af de værdier,